

SLOVENSKI NAROD.

Iznaja vsak dan, izvzemši pondeljke in dneve po praznikih, ter večja po pošti prejemam, za avstro-ugarske dežele za celo leto 16 gold., za pol leta 8 gold. za četr leta 4 gold. — Za Ljubljano brez posiljanja na dom za celo leto 13 gold., za četr leta 3 gold. 30 kr., za en mesec 1 gold. 10 kr. Za posiljanje na dom se računa 10 kraje, za mesec, 30 kr. za četr leta. — Za tuje dežele za celo leto 20 gold., za pol leta 10 gold. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake večja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četr leta 2 gold. 50 kr., po pošti prejemam za četr leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četrtih stopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani na celovski cesti v Tavčarjevi hiši „Hotel Evropa“. Opravnštvo, na katero naj se blagovoljno posiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Národní tiskarni“ v Tavčarjevi hiši.

V Ljubljani 8. januarja.

Ravno ko to pišemo, vrše se denes volitve v trgovinski oddelk trg. in obrtniške zbornice. Resultat bude menda stoprv jutri znaten. Kakor mi zdaj sedemo, bude v tem oddelku za nas Slovence neugoden, čemur se nij čuditi, kajti če c. kr. vlada ves svoj aparat proti nam obrne, če se niti zakoni ne spoštujejo, naše reklamacije nič ne veljajo, če se vse uradno osobje od c. kr. okrajnega glavarja do zadnjega briča, od davkarja da žandarja na brezobzirno agitacijo vrže, je teško konkurirati.

„Dajte meni vlado v roke in jaz na ta način v Berlinu s slovenskimi kandidati predrem“, rekeli je te dni prijatelj in prav je imel. — Tem bolj je po tem težka naša gotovo izdatna narodna manjšina onih mož, ki se niso dali vladu strahovati, nego so narodu zvesti ostali in zanj glasovali. Oni so stržen, iz katerega se bode zopet večina naredila, kajti iz te agitacije smo se mi veliko naučili in budem drugič tudi drugače delali.

Za obrtniški oddelk so se volitve včeraj začele. Po celej deželi se raznašajo in so se menda raznesli legitimacijski listi in vladna agitacija je ravno tako silovita, kakor pri trgovinskem oddelku. Ker je večina volilcev tega oddelka taka, da še menj ali malo bere, je nevarnost povsod, kjer naši narodni prijatelji niso ob pravem času vse storili. Torej precej na delo! Vsak

naj gre v svojem okraju od volilca do volilca in naj da narodne kandidate za obrtniški oddelk podpisati. Kjer so pa nemškutarski briči, davkarji ali drugi nemškutarji koga preslepili, ki nij vedel kaj je podpisal, naj v pismu na volilno komisijo svoj glas prekliče.

Ako bodo prijatelji naše narodne stvari po deželi kolikaj svojo dolžnost storili in precej pri volilcih po deželi legitimacije pobrali, — zmaga naša slovenska stranka v tem oddelku sijajno, kljubu vsemu vladnemu pritiskanju in potem si stoji v trgovinski zbornici 12 vladno-nemškutarskih in 12 narodnih zastopnikov. Večino naredi žreb ali srečkanje ali pa če eden ali drug ud iz te ali one stranke umrje.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 8. januarja.

V notranji politiki razen Ofenheimove pravde o kateri v prihodnji številki prinesemo članek, nij važnejšega nego novica, katero v denašnjem dopisu naš hrvatski dopisnik prinaša in katerej želimo, da bi se obistinila.

O položaji na Ogerskem piše magjarski „Ellenor“ več člankov, v katerih pravi, da na Ogerskem more pomagati ali Sennyey ali pa Tisza. Eden je razkrilan kot reakcijonar, drugi kot revolucionar, obe očitanji pa nijste opravičeni. Treba je osvoboditi se le Andrašjevega vpliva.

Listek.

Prijatelj Lovro.

(Dalje.)

No zašel sem na stranpot, zanesla me je duša v minule dneve, a obečal sem vam pripovedati o junaku romana. Oprostite, hočem.

Pohitim, kakor sem vam reklo, mej hrvatsko bračo na pivi pod prve prazke kavarne. Nijsem se prevaril. Našel sem bračo, ko da sem jih včeraj zapustil. V zadnjem sobi kavarne bilo je hrvatsko taborišče. Na večer so dohajali z juga časopisi. Te je treba v prvi mah prestudirati, ter najvažniša pitanja razpravljalati, a razpravljalo se je tako glasno. Ljudje severnjaci čude se našemu glasnemu govoru, a penzionirci, čitajoči po dve uri „Augsburgerico“, mrzila so naša glasovita grla od srca. Stopim v to kolo, a vsi na mene ko bčela na med.

— Ali daj mir novinam, zavikne šijak čitajočemu sosedu, evo ti iz Zagreba najnovejših živih novin!

— Servus dragi brate! pozdravi me Zagorec.

— Kedaj si krenil iz Zagreba? — A kaj dela ta? A kaj veli oni? Pa je li to istina? Povej nam ti pravo! Ali si videl Tinko? Je li se zaročila Minka? In tako dalje brez kraja in konca.

— Mir deca! obregnem se na nje, da sem zdrav in cel, moral bi imeti deset glav in jezikov ko indijski bog, da pomirim vašo radovednost, ali vidite, prevabil sem prek sto milj sred trde zime, i bolj sem podoben ledeni sveči, nego človeku. Dajte da mi se duša malo ogreje, potem sem vaš sluga.

Da se otmem bratinskemu pritisku, sedem v kot k mojemu znancu, bradatemu Bodulu,¹⁾ ki je na vseučilišči prežvezkal helensko brezsmrtnost.

— Eto vidiš, in zopet smo se našli! začne moj krški²⁾ apostel, pogladivši svojo dolgo brado, pa niti besedice nisci pisal iz Zagreba.

— Nijsem imel časa brate.

— No, povzame Bodul na novo, evo nam novega prijatelja, ter mi pokaže prstom

¹⁾ Hrvat iz kvarnerskih otokov. ²⁾ Iz otoka Krka.

Vnanje države.

Ruska carica je zbolela v San Remo.

Francoska narodna skupščina je z 416 glasovi proti 250 sklenila, da se ima obsedno stanje v Algieru še vzdržati. Favre je govoril proti temu.

Francoska narodna skupščina je imela 6. t. m. zvečer sejo, v kateri se je bralo Mac-Mahonovo poslanje. Predsednik pozivlje, naj se ustavne postave precej v delo vzemō; vlada bude terjala postavo o drugi zbornici na dnevni red deti, ker ta zavod zahtevajo konservativni interesi, da se odpravijo razpori, ki bi utegnili pri kaki novi zbornici mej njo in eksekutivno vlado nastati. Ta potreba bi še le potem bila, ko bi eksekutivna vlada imela pravico, zbornico razpustiti, tudi bi bilo zvrševanje te pravice brez senata nevarno. Mac-Mahon misli v tem poslanji, da po 20. nov. 1880 (ko bode on odstopili), najima po teh ustavnih postavah tedanje zastopništvo popolno svobodo, vladno obliko Francoske določiti. „Samotra pogoj zagotavlja pripomoč vseh zmernih strank pri delovanju narodnega prekoda, kateri dosezati je meni naloženo.“ Ko bi Mac Mahon umrl pred letom 1880, i ne ugasne narodna suverenost, bi imela zbornica soditi, ali bi ne bilo dobro stabilnost prej ustanoviti. „Nevarnosti, ki Francoski žngajo, Vam odkazujo vaše dolžnosti.“

Vsi ministri so svoj odstop naznani. Mac-Mahon je govoril z več odličnimi udi.

Dopisi.

Iz Notranjskega 6. jan. [Izv. dop.] Kjer je edinost, je tudi mir, sreča, blagostanje, po domače blagoslov božji. Pošten

človeka z naočniki, ki je za isto mizo sedel nama naproti. — Novi prijatelj se prizdigne, pokloni se svečano in predavši mi svojo vizitkarto reče v kratko: „Lovro N. profesor jezikoslovja.“

Ta svečani naglas me je s prva nekoliko osupnil, odvrnem mu ravno tako, po vsej priliki nespretno. Od kraja govorili smo malo, samo nekoliko navadnih besedij. In bilo mi je jako drag. Imel sem priliko motriti novega znance. Sodeč po naglasu bil je pohrvačen Slovenec. Da vam ga v kratko opišem. Bil je človek srednje rasti, koščat, širočih pleč. Nenavadno velika glava bila je povsem podobna krogli, čelo mu je bilo široko, visoko, rekeli bi oglasto, lice osehlo; bledo, v sredi široko, zdolaj povse šiljasto, nos fin, ustne tenke, stiscne, brki slabii, lasje črni in gladki, dolgi, pravilno v dvoje razdeljeni, a oči majhne, temne, mežikave, ali ob enem jako bodeče. Gledajoč ga zmel sem se nekoliko. Opazil sem na tem človeku nekov nesklad. Imel je nov posavski klobuk, fino sivo surko s srebrnimi gumbi, svilen ovratnik, tenko srajco, videlo se je, da se ta človek rad ukusno oblači, ali vsa ta finost bila je ne-

in značajen človek, se srečnega nikdar štepi more, ako je v njegovi družini razkolništvo, sovraščvo, razprtstvo. Sreča v takih krajih nema obstanka, kajti ona se s žalostjo in jezo ne more zlagati na občevati. To je slednjemu znano, zato vsak skrbni oče ali gospodar skrb vedno, kar največ more, da obdrži slogo in prijateljstvo meje sinovi in družino. Euako skrbnemu očetu ravnati morajo tudi skrbni vladarji. Kajti tudi v državi kjer so nemiri, blagostanje hira, revščina in dolgoročni se množe, vse drugo zaostaje. Za to se čestokrat čuje iz ust poslednjih, da hočejo skrbeti za mir v državi in zunaj države. Tako smo čuli tudi enake besede iz visocih ust, in gotovo je, da je to najtoplejša želja, kar radi verujemo. A kaj pomaga vsa dobra volja brez istine? Tudi v naši državi potrebamo miru in slegi, ki jo hočemo srečno imeti. Se pa za to skrb? Ne! Ravna se še nasprotno.

Poglejmo v našo malo slovensko deželico. Komaj se je povrnil (? glej zadnje Bleiweisove „Novice“) toliko zaželeni mir meje narodom samim, uže se ga je skušalo od druge nam nasprotne strani kaliti. Delalo se je na to; da se je trgovinska zbornica razpustila, češ, zdaj je čas, složni nijso še prav popolnem, še bolj se bodo pa pri sestavljanji kandidatov razdvojili, torej naša zmaga gotova, meje njimi pa še večje sovraščvo in razdvoj, kakor dosegmal. Tako so mislili in to je bila želja naših nemčurjev, k katerim pripada veliko število c. kr. uradnikov. Največja skrb poslednjih bi morala biti sreča in blagostanje države v kateri žive, paziti bi morali tudi po želji vladarjevi, da se ohrani mir in edinstvo meje narodi, od katerih žuljev oni žive. Činijo oni to? Nikakor! Še nasprotno, oni so ravno, ki hujskajo brata na brata, prijatelja na prijatelja, narod na narod. Kakih nasledkov se imamo nadejati vsled tega? To najbolj zgodovina pove. Naj ne misljiti svojeglavni nemškutarji da bodo celi naš narod pod se spravili, kateri bode moral tako plesati, kakor bodo oni godli. To se vsikdar ne bode za stalno zgodilo, naj le oni

činijo, kar koli hočejo, i če tudi proti postavno raznajo, koncem bode vse zastonj. Narodi se tako hitro ne udajo. Naš je sicer majhen, a čvrst in krepak, krepkeje ima parate, na katere se sme in more zanašati. Pa ko bi mi tudi sami na sebi bili, podali bi se ne do zadnjega, kajti bolje je slavno umreti, nego v sužnosti živeti.

Iz Hrvatskega 7. jan. [Izvirni dopis.] V osobji naše vlade pripravljajo se važne premembe. V politično bolje podučenih krogih se govori, da bode prvi banov doglavnik Živkovič odstopil. Povod njenemu odstopu je baje pohabljen njegovo zdravje. Ta povod pa nič nič drugač, nego zunanja pretveza, s katero se pravi uzroki njegovega odstopanja zavoljo lepšega prikrivajo. Kateri so ti uzroki, o tem danes še ne morem poročati, toliko pa smem reči, da so eminentno politične narave, in sicer ne samo notranjo-politične, nego baje tudi zunanjo-politične. Živkovič je mož revidirane nagodbe z Magjari. On je prvo ulogo igral pri dogovaranjih sem in tja. Hrvatje še bolj pa Magjari mu priznavajo te zasluge; Hrvatje še bolj pa Magjari mu morejo za njegovo posredovanje hvaležni biti. Če se bode ž njim ravnalo, kakor z zamorcem, ki je svojo dolžnost storil, njih to nobena nehvaležnost proti njemu, nego v tem leži siluoča potreba, da na njegovo mesto drugi mož stopi, ki bude poklic hrvatskega naroda na drugi strani pospeševal.

Kot Živkovičev naslednik imenuje se sedanji načelnik Zagreba Vončina. Njegovo ime se je uže tačas imenovalo, ko je Mažuranič bansko stolico zasedel, pa večje Živkovičeve zasluge za revidirano nagodbo so ga začasno nazaj potisnile. Denes pa, ko velja deželno upravo iz prvega korenven preustrojiti, ko se na jugoizhodu zgodovinsko-važne stvari pripravljajo, stopilo je Vončinovo ime zopet na površje. Troedina kraljevina nema njemu vrstnika, kar se značaja, kar se popularnosti in kar se moževne energičnosti tiče. Njegovo ime ima dober glas, njegova značajnost v preteklosti je po-

roščvo za poštenje njegovih teženj v prihodnosti. Zlasti kot upravnik se ima za nekakovo celebiteto, in ravno tacega mora potrebuje pred vsem drugim denes Mažuranič kot desno roko. Da bodo z vstopom Vončine v deželno vlado tudi druge premembe v vladnem osobji potrebne, to je naravno. Vončina s sedanjim osobjem ne bode smeli, ne bode mogeli, ne bode hotel službovati. Z vstopom Vončine v deželno vlado začelo se bode, kakor se nadejamo, čiščenje naših upravnih organov od nesposobnih in nepoštenih elementov. Narodna stranka je na to čiščenje zmirom silila, Mažuranič je pa do danes s tem okrevljal. Zadnji čas je, da se ta naša šikora vendar enkrat z ostro sekiro iztrebi. Vončinovo imenovanje za prvega banovega pribičnika bo cela dežela radostno pozdravila, samo daj bog, da bi se skoro uresničilo.

Domäče stvari.

— (Volitve.) Opozorujemo zopet denes tudi na tem mestu, da mora vsak rodoljub na vso moč agitirati, precej in brez pomude agitirati za naše kandidate pri volitvah v obrtniški oddelki. (Sicer glej članek na prvem mestu.)

— (Na trgovinsko ministerstvo) je vložil narodni odbor za volitve v trgovinsko zbornico protest in rekurs proti nepostavnemu postopanju nepostavne Vesteneckove volilne komisije. Priobčimo celega v številki od vtorka.

— (Pogreb dež. poslanca Doljaka) je bil velikansk. Dr. Lavrič je govoril krasen nadgrobni govor. Natančneje poročilo se nam obeta.

— (Kako je c. kr. vlada agitirala) pri volitvi v trgovski oddelki nam kaže sledeče pismo enega vrelga našega volilca: V imenik je bil vpisan v bližnji vasi Sele nek Furlan Gašpari, katerega pa je berič Klunko je legitimacije raznašal na limance ujet, kakor je tudi mene hotel. — Da sl. uredništvo izve, kakšno prostost vlada volilcem

spretna. Kakor da sem videl šolnika ali kapelana pred soboj. Pa tudi vel se je ne-navadno. Sedel je ponosno vzdignene glave, stisnenih ust, motreči človeka izpod očesa, časih bi se nasmehnil porogljivo, pokimal časih z glavo. V jednej roki je držal rokavice, a drugoj je neprestano pospravljal ovratnik. V vsem je hotel biti fin, eleganten, dostojanstven, ali po vsem si videl, da je ta človek sicer mnogo občil s finim svetom, ali da je kraj vsega tega ostal nekoli neuglajen. Govoril je s prva počasno, svečano, kratko kakor epigram, ali ob enem apodiktiki, preplitajoč govor francoškim domisleki. Bil je silno miren, ali nenavadni svit njegovega očesa je izdajal, da je človek strasten. Kedar se je začela živahnja prepirkja o kakšnej neznatnej stvarici — a tega je bilo takrat dosti — molčal je Lovro kakor kamen, samo pod konec govora je rad z ironično izreko prevrnil vso razpravo na šalo. A kedar se je govorilo o važnem poslu, zažarelo mu je bledo, starikavo lice, zasvetile se majhne oči, in zabadajoč kazavec v zrak, govoril je kratko, bistroumno, rad je pobijal tuje pravo mnenje dovitipom, a svoje krivo, kendar je trebalo, branil tudi sofizmom.

Po prvem razgovoru sem razbral, da je Lovro nenasadno obdarjen človek, da mnogo, jako mnogo ve. Kraj vseh teh vrlin, njih mi bila Lovrova prva prikazan prijazna. Nekaj me je odbijalo od njega. Ko nam se je jekik najbolje razvezal, izvleče Lovro uro in reče vrlo važno: „Kasno je gospoda!“ Vzdignivši se, pogradi si lase pred velikim zrcalom in podavši mi tri prste pokloni se svečano: „Meni je bila posebna čast! Klanjam se!“ Odvrnem mu poklon na isti način nekoliko osupen, pa zategadelj skoro gotovo zopet nespretno. Razidemo se, a jaz sem dolgo razmišljal v postelji: Kakov človek je ta Lovro.

Naskoro sem izvedel, kakšen je. Shajali smo se večkrat pri mojem pobratimu Bodulu. Lovro se je pečal s knjigo, pečal sem se tudi jaz. Pobrativa se in naposled mi reče Lovro: Našel sem lepo stanovanje za trojico. Jednega druga sem uže zakupil; pridi še ti, rad bi s tebo skupaj stanoval.

— Velja, mu odvrnem, budem ti pagat ultimo.

Kmalu se vselimo v novo stanovanje in sicer pri kapelniku opere, ter se ponamestimo kakor smo bolje znali v svojem no-

vem šatoru. Treći mej nami bil je Ž. tehnik, vrl in vreden sin hrvatske kajkavčine. No ta tretji svat bil je navadno z doma, vezala ga je vroča ljubezen na neko pražko mladenko.

— Hvala bogu, spregovori Lovro razredvi pod svojo belo polhovo kapo pohištvo po svojej volji, — gotovi smo; sedaj imamo salon in alkov; sedaj stanujemo gospodski in moremo vsaj pohode sprejemati!

Poznavajoč svojeglavost brata Lovra, nijsem se vtikal v njegovo razredbo, samo v duši sem se nasmijal njegovej aristokratičnej opazki. Tako je bil Lovro molče priznan, ko glavar naše male zadruge. Sedaj stoprv sva se pobratila od srca, sedaj sva bila prijatelja in nijsva se ločila, dokler Lovro niž šel z vseučilišča.

Za zimskih večerov sela sva Lovro in jaz k peči učiti se. Ogenj je prasketal v peči, pipe so nama se dimile. Lovro je razdeval „Ostromirovo evangelijs“, jaz pa „enciklopedijo prava“. Lazila je tako ura za uro, ali naposled vzdignil se je Lovro, nasadil si svojo polhovo kapo, očitni biljeg glavarstva, a to je bil znak, da je učenje dovršeno, in da je čas „akademičnemu čaju“ in razgovoru. Čaj kuhal je Lovro sam; v

pušča pri volitvah, naj povem, kako je legitimacije raznašal. Ko je na vse zgodaj k meni prišel, in me doma dobil, je ves zadovoljen rekel: „hvala bogu, da vas najdem doma, da ni jsem zastonj prišel, ker prišel sem nalašč za vas“, ter mi pokaže legitimacijo in ob enem pred me postavi listek na katerem so bili nemškatarski kandidati in pravi: „tukaj sem prišel če bi bili tako dobri, da bi mi tukajle podpisali ker bodo nekaj ene volitve v „handelskamro“ tam v Ljubljani in g. dr. Dev so mi rekli, da bodo tako dobri in podpišite tukajle in drugo bodo sami opravili ne bode vam treba pisarij itd., te le gospode pa so za dobre spoznali in jih bodo vsi volili, torej če bi tako dobri bili podpisati, vidite, sem bil pri g. Gašpariju in ta mi je precej podpisal tukaj vidite“. Ko terjam prejemni listek ter ga podpišem nij mi še hotel legitimacije iz rok dati, se je postavil in me prosil, naj bom vendorle „tako dober“. Ko je pa videl, da je vse zastonj, pustil je legitimacijo in odšel. To vam je lepa prostost pri volitvah, da se bogu smili! Večje skrbi pa bode treba tukaj za volitev v obrtniški oddelek, ker je tukaj veliko volilev, velike pozornosti bode tedaj treba, da jih ne vlovijo, ker lovili bodo gotovo. (So uže začeli. Ur.)

— (Slovenska gledališčina predstava) na sv. treh kraljev dan je bila jako dobro obiskana, in občinstvo vrlo zadovoljno z igralci; dokaz temu velikansko ploskanje in neizmerni slava-klici. Pravijo sicer, da mora diplomatičen recenzent posnemati vedno le velikodušno večino poslušalstva, pa nadejmo se, da nam bodo tudi nekatere lepe oči odpustile greh, ki ga storimo s tem, da tudi denes po svoji navadni trmi družih mislij, nego imenovana večina, ter prav odkritosrčno in z najboljšim namenom povemo svojo sodbo. Igrala se je ljudska igra „Godčeve pesmi“. G. Noll (godec) je svoj posel prav dobro opravil, in gotovo je istina, ako rečemo, da je bil on edini, ki je svojo rolo od početka do konca zmerno in dosledno izvel. Prav po godu nam je bil ta godec — le škoda, da ga nij podpiralo enakomerno in sovrstno igranje drugih. Tu je bil n. pr.

g. Jekovec (Martin Zimec). Mi mu rádi priznamo, da se je trudil kolikor moč dobro izvršiti nalogu, pa kaj hočemo, — šlo nij. On bi moral prej človeške afekte in izrazovanja istih prav dolgo in prav pridno študirati — potem bodo bili videli. G. Schmidt je bil kot hlapec Jošt zopet enkrat tako afektirao sentimental, kakor kak šestošolec, kateri prvikrat bere „Wertherjevo trpljenje“. Gdž. Podkrajškova je svojo Barbiko često spačevala, in temu smo se prav čudili. Akoravno je „podgana“ prejela obili rado-plesk, videla se nam je vendor cela njena prikazen brez celote, brez originalnosti, in tega kar bi morala biti, namreč: karakter. Ta Barbika je trejalsko zvita skopulja brez srca in brez vesti; — pa mi smo videli le navadno žensko pred soboj, ki le takrat porase, kadar kdo njeni gizdavost razčitali. Gospodičina Ledarjeva (Kristina) nam je bila še nekoliko povšeči; pa njej bi imeli mnogo povedati; se ve da ne tukaj, temuč za kulismi. G. Juvančiču dajemo hvalilno priznanje; akoravno njegov Jarnejec nij bil mojstersko delo, bil je vendor dobro delo; in ta igralec ima nekaj, česar marsikateremu manjka, on ve sigurno in elegantno stopati po odru. Pohvaliti moramo Lumparski kvartet in tudi druge manje naloge so nas zadovolile, samo gošp. Trnovec je bil prav — trnjev.

— S.—

Pestano.

Slavna volilna komisija za kranjsko kupčijsko zbornico!

v Ljubljani.

Dne 2. t. m. prišel je k meni g. Doblhoff, tajnik ces. kr. deželne vlade in sedaj namestnik okrajnega glavarja v Postojni v družbi g. ingenieurja Pilza. Prinesel je soboj — na večer uže — legitimaciji list za volitev v trgovski oddelek — dasiravno so do sedaj enske stvari doprinašali sluge okrajnega glavarstva. — Na prigovarjanje ulovil je od mene podpis na legitimaciji list za kandidate nemškatarske stranke, recte vladne, predenj sem se informiral do dobrega, kako pomen in važnost imajo volitve v kranjsko kupčijsko zbornico, posebno za mě, kot za Slovence in neodvisnega trgovca in sploh za deželo našo in narod slovenski! Zatorej protestiram proti veljavi svojega glasu lastno-

ta posel nij se smela mešati živa duša; kuhal ga je točno, rekel bi matematičnim redom. Kadar je vsul čajevo listje, izvlekel je Lovro svoj časomer in brojil minute, koliko jih treba. Pijoč pipi, srkajoč čaj čevrljala sva od srca o vsem. V takih prilikah priposedal mi je Lovro o svojem domu, o svojej mladosti.

Lovro rodil se je blizu Postojne od kmetskih roditeljev, malo imovitih. Gospodarstvo po onih krajih je malo vredno, zemlja je suha, kamenita. V hiši bilo je več dece, ženskih in moških; dosti brige, jih postaviti na noge. Pobožni starci so že zeleli, da jim se vsaj jeden otrok povzdigne do sreče, do gospodstva. A more li za nje biti večje gospodstvo, večja sreča, nego je duhovniška halja? Kedar sin poraste, mislila si je starica mati, postane mi župnik, sosedje mu bodo poljubljali roko, sodec mu se bodo klanjal, jedel bode vsak dan meso na belem pladnji, imel bode od česa živeti do groba, pa še več, molil bode za mojo dušo, a njegova molitev boljša je od druge molitve. Je-li mogoča večja sreča? Starci so ukrenili, naj jim jeden sinov bode pop.

Kocka je pala na Lovra. Vse selo je znalo, da je bistra glavica. Znal je na pamet vse cerkvene pesme. Tem bolje za-nj, bode mu pozneje toliko lažje. I tedaj naj pa bo, Lovro naj bode pop, reče oče. Ali eto bede! Za popa treba šolanja, a šolnik v selu je bil jedva za orgljarja; šola v mestu pa hoče bogme stroška, a odkod?

— Eto srečel! domisli se starka. V Ljubljani imamo kuma zvonarja (cerkvnika). Kako bi bilo, da Lovra vnestimo pri kumu, naj se čim preje priuči svetemu poslu. Vidiš dobro pamet i še boljšo srečo. Tudi kumstvo je kaj vredno.

— Dobro mati, reče oča, Lovro naj gre k zvonarju. Tvoja pamet velja!

Sodski pisar napisal je za Lovrovega očeta pismo kumu. In dobro je pogodil pisar. Zvonar je bil dober kum, ter poročil, da je Lovru prosto priti k njemu v Ljubljano, ker on sam je uže osabil, pa mu bode kumček (krščenec) v pomoč. Pa tako je tudi bilo. Jednega jutra blagoslovil mati Lovra, stisne mu v roko dvojačo, v torbo dva bela sira, za kumo pa povesma. Pojdinko, reče mati, pa mi bodi priden in po-

ročno, ako je moj legitimaciji list gospod Doblhoff uže na sl. volilno komisijo odnosil. Tako drugi dan tirjal sem od gospod Dobhoffa svoj list po anuliranji svojega glasu nazaj, da volim brez prigovarjanja samostojno in ne na komando c. kr. uradnika.

V Št. Petru, dne 6. januarja 1875.

Opozka: Slavna volilna komisija naj blagovoli mesto imena g. Doblhoff postaviti pl. Gutmannsthal. Ker nas ti gospodje malokedaj obiskujejo, sem osobe premenil. Pri meni bil je g. Gutmannsthal, c. kr. adjunkt.

Janez Spilar, trgovec.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka
in brez stroškov po izvrstni

Revalessière du Barry

v Londonu.

28 let uže je nij bolezni, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih i otrocih brez medicin in stroškov; zdravi vse bolezni v želodeu, na živeih, dalje prsne, i na jetrah; žleze i naduh, bolečine v ledvicah, jetiku, kašelj, neprevabljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušehi, slabosti in blevanje pri nosečih, otočnost, diabet, trganje, shujanje, bledičico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojene in je bolje, nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval v zdravilih, brez vsake medicine, mej njimi spričeval profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišči v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Dr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castle-stuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih osob, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastonj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja, Bonn, 10. jul. 1852.

Revalessière Du Barry v mnogih slučajih nagnadi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in grizi, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih, a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženji v scalni cevi, zaprtji, pri bolehnem bodenji v obistih in mehurji, trganje v mehurji i. t. d. — Najbolje in neprecenljivo sredstvo ne samo pr vratnih in prsnih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenji v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člen mnogo učenih družtev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalessière je ozdravila večletne i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam glede vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam.

James Shoreland, ranocelik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovalec gosp.

Dr. Angelstein.

Berolin, 6. maja 1856.
Ponavlja izrekam glede Revalessière du Barry vsestransko, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimpern, (Badensko), 22. aprila 1872.
Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strasimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij

sten. V svetu je mnogo zla, a i ti mi budi dober. Bog s tabo in njegovi angelji. Pa dade li sreča in milost božja, pa budeš novo mašo pred našim velikim oltarjem. Idi, pa moli za mater svojo.

Lovro je od vsega tega malo razumel. Vedel je, da gre v veliko mesto k svojemu kumu. In veselilo ga je. Ali ko je videl kako so se z materinih oči ulile solze, začne tudi on plakati. No oče odtrga sinka od materinih prsi, ter odvede Lovra h kumu zvonarju.

Tu je, se ve da, bilo drugače. Ko je Lovro videl velike hiše, silo ljudi, visoke zvonike, ko so mu prvikrat zagrmeli velike orglje, razigralo mu se je mlado srce prek reda. Nij se Lovro plašil, kakor drugi kmetski dečki. Hitra njegova pamet brzo se je prijela vsega. Dali so mu tudi knjige. To je bilo veselje. Po ves dan sedel je malik v šoli, samo zvečer je namesto kuma zvonil „zdravo Marijo“. Nij to bila njegova dolžnost, to je bila njegova pravica, s katero se je ponosaš.

(Dalej prih.)

